

sti trestního zákona ve znění, upraveném právě zmíněným zákonem, jest započtení vyšetřovací vazby postaveno na roveň polehčující okolnosti lit. k) §u. 45 tr. zák., která byla tímto zákonem výslovně zrušena. Jest to pochopitelné, poněvadž právě tím, že se obžalovanému započítává vyšetřovací vazba do trestu, zkracuje se mu trest, to tím více, čím delší je jeho nezaviněná vyšetřovací vazba. Odvolání tedy žádá vlastně, by na tuto okolnost byl dvakrát vzat zřetel při výměře trestu; to však nelze. Odvolání obžalovaného nepokouší se nikterak seslabiti četné, jak jednotlivě, tak i ve svém souhrnu velmi závažné přitěžující okolnosti, které vyžadují co nejpřísnějšího potrestání obžalovaného, zejména, hledě k veliké škodě, která byla způsobena zločinem vyzvědačství pro stát, a k vážnosti porušení povinností obžalovaným, zvláště v poslaneckém slibu slíbených. Vzhledem na tyto přitěžující okolnosti nelze naprosto shledati důvodu pro použití §u 54 tr. zák., avšak ani k nějakému snížení trestu obžalovanému uloženého, jenž naopak, byv již zmírněn použitím §u 55 tr. zák. spravedlivě postihuje značnou vinu obžalovaného.

Čís. 1188.

**Amnestií presidenta republiky ze dne 13. února 1922 byly promi-
nuty — a to pouze podmíněně — tresty, odsouzení samo však shla-
zeno nebylo a vylučuje i na dále za podmínek §u 2 zákona o podmíně-
ném odkladu trestu, by byl povolen podmíněný odklad trestu pro napo-
tomně spáchaný trestný čin.**

(Rozh. ze dne 20. dubna 1923, Kr II 480/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Uh. Hradišti ze dne 5. května 1922, pokud jím byl obžalovaný odsouzen a to podmíněně pro zločin rušení náboženství dle §u 122 b) tr. zák. a pro přečin proti veřejnému pokoji a řádu dle §u 283 tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve výroku, jímž bylo dle §u 1 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 562 Sb. z. a n. vysloveno, že odsouzení obžalovaného je podmíněné se zkušební dobou tří let, a podmíněného odkladu nepovolil.

D ů v o d y:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 11 §u 281 tr. ř. napadá zmateční stížnost rozsudkový výrok, jímž bylo dle §u 1 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 Sb. z. a n. vysloveno, že odsouzení obžalovaného je podmíněné. V rozhodovacích důvodech napadeného rozsudku se v tom směru uvádí mimo jiné, že na poslední trest obžalovaného v trvání 5 měsíců těžkého žaláře pro zločin dle §u 73 tr. zák. netřeba následkem amnestie bráti zřetel. Rozsudek neobsahuje o tomto dřívějším odsouzení obžalovaného žádných bližších údajů; dle trestního lístku jde tu o jeho odsouzení rozsudkem krajského soudu v Uherském Hradišti ze

dne 23. března 1921 pro zločin dle §u 73 tr. zák. a pro přestupek dle §u 36 zbrojního patentu k těžkému žaláři v trvání 5 měsíců, tvrdým ložem měsíčně zostřenému. Jako amnestie, o níž se zmiňuje rozsudek, přichází v úvahu zřejmě amnestie, které se rozhodnutím presidenta republiky ze dne 13. února 1922 dostalo osobám, odsouzeným trestními soudy pro účast na komunistických protizákonnostech, jež se staly v prosinci 1920. Odstavcem třetím tohoto rozhodnutí prominuty byly osobám, odsouzeným k trestům na svobodě, kratším osmnácti měsíců, tyto tresty nebo jejich zbytky celé, a to dle odstavce (4.) pod podmínkou, že osoby ty nebudou odsouzeny pro zločin, spáchaný do tří let od rozhodnutí presidenta republiky, a zůstaly dle odstavce (9.) rozhodnutí netknuty rozsudky, v nichž soud povolil podmíněný odklad trestu podle zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 Sb. z. a n. Zmateční stížnost poukazuje tudíž právem k tomu, že touto amnestií prominuty byly a to dokonce jen podmíněně pouze tresty, nikoli i právní následky odsouzení, a že amnestie ta nemá zejména v zápětí, že by odsouzení mělo býti v záznamech trestních vymazáno a odsouzený měl platiti zase za zachovalého, jako tomu bylo na příklad při amnestii dle odstavce I. vlastnoručního listu presidenta republiky ze dne 21. října 1919, jímž výslovně prominuto bylo o d s o u z e n í. Dle (1.) odstavce §u 2 zákona o podmíněném odsouzení, je však podmíněné odsouzení vyloučeno mimo jiné, byl-li vinník již dříve odsouzen pro zločin na dobu delší tří měsíců, a neplatí toto obmezení dle (2.) odstavce téhož §u jen tehdy, uplynulo-li do dne, kdy spáchal týž vinník nový trestný čin, při zločinech deset let ode dne, kdy byl trest vykonán, k d y b y l t r e s t p r á v o p l a t n ě p r o m i n u t, kdy byl výkon trestu promlčen, nebo bylo podle zákona o podmíněném odsouzení vysloveno, že se podmíněně odsouzený osvědčil. V tomto případě spáchal však obžalovaný nový trestný zločin rušení náboženství dle §u 122, b) tr. zák., vedle přečinu proti veřejnému pokoji a řádu ve smyslu §u 283 tr. zák., již dne 28. srpna 1921, tedy dokonce ještě dříve, než mu trest, jemu dříve uložený, byl prominut. Zmateční stížnost namítá tudíž právem, že nalézací soud při výměře trestu, jejíž zákonnou součástí je i výrok o podmíněném odkladu trestu, překročil svou trestní pravomoc, vysloviv, že odsouzení obžalovaného je podmíněné, přes to, že je podmíněné odsouzení dle §u 2 citovaného zákona vyloučeno.

Čís. 1189.

**Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).
V obchodu deputátním uhlím nelze ještě spatřovati pletichy.**

(Rozh. ze dne 23. dubna 1923, Kr I 129/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 6. prosince 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle §u 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.